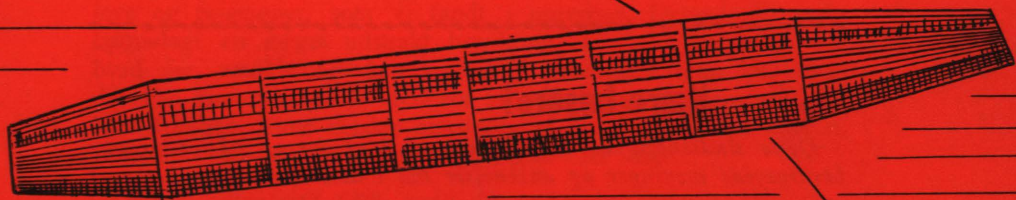
Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

April 1960 DANMARK

Indhold:

Hvad er kosmologi? 1
Problemet: De flyvende tallerkener 2
Ser rumfolkene ud som vi? 4
Læserforum 11

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**

Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.

Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerde Rørbæk Nielsen,** Stollig, pr. Aabenraa. Telefon 2 16 20.

Kære læsere!

Dette studiehefte er ikke blevet til i et forsøg på at proppe færdigsyede meninger og anskuelser ind i læseren. Det er beregnet som en orientering til videre dragning af konklusioner — som en hjælp til selvhjælp i vort forsøg på at fatte blot en smule af det, der kommer til os ude fra rummet.

På grund af emnets overdådighed kan vi kun give antydninger. Artiklerne er kun smagsprøver på den utallige mængde problemer, som måske kan finde sin løsning ad kosmologisk vej.

Venlig hilsen *Gerda Rørbæk Nielsen.*

At sige, at vi lever for kommende slægtsled er det samme som at sige, at hele menneskehedens historie har udviklet sig til fordel for det sidste menneske på jorden.

Når vi handler ud fra hypoteser, holder vi øjnene åbne og vogter på nye vidnesbyrd.

(Bertrand Russel)

Hvad er Kosmologi?

Da ordet: kosmologi er et relativt nyt udtryk, som endnu ikke har vundet indpas i videre kredse, kan det her forekomme at være på sin plads at forsøge en defination af det.

Udtrykket er, som enhver kan se, udledt af ordet KOSMOS, som betyder ORDEN i modsætning til KAOS, som betyder UORDEN. Når vi derfor taler om KOSMOS, betegner vi dermed, at der er tale om et ordnet, samlet hele, som de fleste forstår ved universets opbygning og de love, der hersker i det.

Men ordet har også en videre — eller snævrere — betydning, idet vi, når vi bevæger os ud fra det uendelige begreb: universet og „ned" i den lilleverden, hvori vi finder atomer, molekyler, elektroner o. s. v. opdager, at vi også der finder det ordnede hele som betegner et kosmos og hvor der hersker akkurat de samme love og principper, som vi fandt i universet. Derved får ordet kosmologi en meget udstrakt betydning, idet det indebærer alt, hvad der umiddelbart kan sanses af mennesket samt alt, hvad der kan findes frem til gennem videnskabelige måleinstrumenter. Men foruden denne eksakte betydning af ordet, findes der også en filosofisk, som vi — stort set — kan dele i tre dele:

1) Empirisk (Alt, hvad der bygger på erfaring, sin egen eller andres).
2) Alt, hvad der bygger på rationel tænkning, som fører til visdom, samt
3) alt, hvad der bygger på intuition, som fører til erkendelse.

Ordet kosmologi kan derfor mest enkelt oversættes som: læren om kosmos.

— — — —

Vi, der skal beskæftige os med kosmologi, må søge at bedømme i første række objektivt. Vi må ikke hverken nære de fordomme, åndsforskerne nærede før i tiden eller føle den passivitet og opgivelse, der helt har grebet det moderne åndsliv.

Einstein sammenligner videnskabsmanden med detektiven, men erkender dog, at detektiven ved, mordet er begået, mens videnskabsmanden selv først må begå mordet og derefter opklare det. I den henseende ligner vi detektiven mere end videnskabsmanden gør det. Vi behøver nemlig ikke at begå noget mord. Materialet

er for hånden: hele det uendelige univers, hvor hver enkelt af os er som for den mindste partikel at regne.

Uden på forhånd at vide, hvor vi ender, altså vide, hvem der har begået mordet, vil vi begive os ud i kosmologiens spændende og alsidige verden.

PROBLEMET:

De flyvende tallerkener

Problemet om de flyvende tallerkeners fænomen — eller fænomener — optager stadig flere og flere mennesker. Og stadig flere og flere mennesker stiller spørgsmålet: „Hvad er egentlig alt dette med disse tallerkener?".

Her vil vi forsøge at besvare spørgsmålet så enkelt og objektivt som muligt, og samtidig vil vi nøjes med at konkludere det, vi rent logisk kan slutte os til.

De, der har fulgt UFO-sagen fra 1947 og op til dato, vil vide, at de fænomener, vi kalder „flyvende tallerkener" optræder på højst forskellig måde, idet deres former, deres hastighed, deres farver o. s. v. er meget varierende — ja, endog kan skifte hos det enkelte objekt fra sekund til sekund.

Nu vælder problemerne ind over os i hurtig rækkefølge. Tekniske kapaciteter jorden over forsøger at give os en forklaring: Farveændringer hænger sammen med accelerationen — et tallerkenformet objekt vil i en vis vinkel se ud som cigarformet o. s. v.

Tilbage står det uforklarlige fænomen, som den enorme acceleration er i sig selv.

Lad os et øjeblik vende os til vor egen jord og vore egne fremdrivningsmidler. Vi vil da se, at intet jordskabt fænomen er i besiddelse af de egenskaber, der gør et UFO i stand til at stoppe brat op midt i en afsindig fart, dreje i en vinkel på 90 grader og fortsætte med enorm hastighed.

Et andet uforklarligt fænomen er UFOernes lydløshed. Ved de fleste observationer verden over karakteriserer den samme mangel på lyd de samme fænomeners optræden. Herfra udskiller sig et mindre antal observationer, der beretter om svag syngen eller susen fra objektet.

Da vi nu ad rent logiske tankebaner har fundet frem til, at

objekterne ikke kan være jordskabte fænomener, kommer vi til spørgsmålet: Hvad er de da?

Det logiske svar vil være, at når disse objekter ikke er fremstillet her på jorden, må de være fremstillet *udenfor* jorden. Og når de er fremstillet et andet sted end på jorden, så må der også være *nogen,* der har fremstillet dem.

Set fra det punkt, hvortil vi nu er nået, kan det være ligegyldigt, om vi antager, de kommer fra een enkelt planet eller fra mange forskellige, og om vi mener, de er ubemandede eller bemandede. Tilbage står det faktum, at de *er* her i vor atmosfære, at vi ser dem i deres mange forskellige former, farver og hastigheder og at vi derfor må komme til den konklusion, at der står intelligenser — eller mennesker — bagved deres tilsynekomst.

Dette resultat af vore undersøgelser fører os ud på dybt vand.

— — — — —

Der er, meget groft karakteriseret, to sider ved UFO-sagen. Begge disse er sprængfyldt med: hvorfor. Den ene side er den tekniske, som lægger an på at klargøre alle de påpegede fænomener ved UFOernes tilsynekomst. Den anden side forsøger på at vandre videre ad den vej, vi nu er slået ind på med konklusionen om intelligenser, der står bag UFOernes tilsynekomst i vor atmosfære. Begge disse sider er fyldt med dyb mystik, men inden man kan håbe på at nå frem til et reelt resultat i denne vanskelige sag, må de to sider vendes mod hinanden og betragtes under eet.

Det ville være et selvbedrag at betragte UFOerne som noget enestående uden mening og sammenhæng med universet. Men denne sammenhæng kommer først i det øjeblik vi erkender, at der står tænkende væsener bagved objekterne, som har skabt dem og har deres grunde til at sende disse obj. ned i jordens atmosfære. Ligesom det må blive teknikernes opgave at fordybe sig i, hvorledes et rumskib kan konstrueres efter disse fremdrivningsprincipper, må der også være folk, der tager den opgave på sig at forsøge at klargøre baggrunden for objekternes fremtræden i vor atmosfære. Men disse to sider af UFO-forskningen må ikke tabe hinanden af syne. Et fremskridt på det ene felt kan betyde løsning på det andet.

Når man ikke føler sin viden tilfredsstillet ved konstateringen af, at tænkende væsener har skabt disse objekter, vil man forme sit næste spørgsmål således: Er disse væseners åndelige udvikling på højde med deres tekniske? At svare på dette spørgsmål bringer en del vanskeligheder, men når vi nøjes med konstateringen af, hvad vi ved, bliver resultatet af vor tænkning den, at dersom disse væsener var os fjendtlige, ville de forlængst have knust os, idet vi

må regne med, at de — på grund af deres fabelagtige tekniske kunnen — har magt til det. Når de ikke kommer for at gøre os fortræd, kan vi deraf udlede, at de må stå på et temmeligt højt åndeligt standpunkt, idet erobringstrangen og det magtbegær, som plager vore jordiske regeringer, tilsyneladende er et overstået stadium hos disse intelligenser.

Når deres udvikling er så langt højere end vor, så ligger det lige for at undersøge, hvorfor. I denne undersøgelse, som ikke er så ligetil en sag, gælder det om at afkaste gamle fordomme og vanetænkninger, *fordi der endnu ikke er gået tradition i UFOerne.* For første gang i vor tidsalder kommer disse objekter til syne i så stort et antal, at millioner af mennesker over hele vor klode har set dem. For første gang i vor civilisations historie er vi nået til et udviklingspunkt, da vi både ad videnskabelig og filosofisk vej har en lillebitte chance for at fatte det umådeligt store, som disse objekter kan indebære. Men skal vi gøre os blot et minimalt håb om at nå til et resultat af vore undersøgelser, må vi undersøge utraditionelt og se på såvel vor egen verden som på universet i sin helhed med nyfødte øjne.

Vi må søge at forstå enheden i universet i relation til den fysiske fænomenernes verden, hvori vi lever vort dagligliv. Vi vil med vore undersøgende blikke trænge ud i det vide univers såvel som ind i elementarpartiklernes komplicerede verden. Hvad vi finder der, vil vi altsammen forsøge at få til at stemme overens med menneskets plads i universet. Vi vil foretage vore undersøgelser med åbne, interesserede og vurderende øjne og har lov til at regne med at opnå et resultat, fordi vi ikke stiller med et forudfattet verdensbillede.

Ser rumfolkene ud som vi?

Idet vi vil se bort fra de kontaktberetninger, som fortæller os, at rumfolkene ligner os, vil vi søge at nærme os besvarelsen af dette spørgsmål ad helt andre veje.

Det mest udbredte billede af verden blandt de vestlige civiliserede folkeslag er i dag „det mekaniske". Det mekaniske verdensbillede hævder, at alt kan forklares ved hjælp af *bevægelse.* Det påstår ligeledes, at al bevægelse er mekaniske love, som afføder mekaniske bevægelser, der igen afføder mekaniske bevægelser o. s.v. i een uendelighed. Spørger man de filosoffer, som vi kan takke denne tanke for, hvorledes universet er opstået, får vi ligeledes det svar, at det er opstået mekanisk, d. v. s. tilfældigt — gennem

legemernes gensidige tiltrækning og frastødning. Dette lyder jo meget besnærende.

Men der er eet klart faktum, som disse mennesker går i en stor bue udenom, og det er det spørgsmål, hvorledes *fornuften* og det, vi kalder *følelseslivet* kan forklares ved hjælp af mekaniske love.

Dersom jeg ser på et menneskes bevægelser, kan det godt se ud som om dette menneske bevæger sig til en vis grad som en mekanisk dukke. Man kan også forestille sig denne robot bevæge sig som følge af ydre påvirkninger, f. eks. svingnings-påvirkninger.

Men for ethvert fornuftigt menneske er dette indlysende sludder. Hvorfor? Fordi du ved, du besidder *følelse* og *fornuft,* og at en robot ikke kan besidde disse to ting. Fordi du selv besidder følelse og fornuft, går du ud fra som givet, at andre mennesker besidder de samme to ting. Beviset på din tro får du, når du står overfor et menneske, ved, at I kan udveksle „fornuftsideer" — tanker, følelser og (til en vis grad) stemninger.

På trods af disse kendsgerninger lever det mekaniske univers videre i folks bevidsthed, fordi det er den letteste løsning for det menneske, der ikke ønsker at tænke for dybt over tilværelsen og dens gåder.

I året — jeg tror det var 1905 — udformede Einstein sin *specielle relativitetsteori.* Den omstyrtede een gang for alle den mekaniske verdensopfattelse med dens „love for bevægelse". Hos filosofferne fik denne teori mærkelige følger. Den ødelagde deres smukt opbyggede mekaniske verdensbillede og gav det et så eftertrykkeligt skud for boven, at filosofien simpelthen gik i stå.

Kun to filosofiske retninger overlevede dette. Den ene er den ortodox-religiøse, som lader hånt om både videnskab og filosofiske tanker, der falder uden for dens egne rammer, og har nok i at forklare alle fænomener ud fra biblen og de gamle kirkefædre. Den anden er den universelle, der benyttede Einstein som endnu et trappetrin mod nye regioner og erfaringssfærer, og som derfor nutildags er den eneste filosofi et moderne menneske kan fordybe sig i med udbytte.

I barneskolen har vi lært en hel anden verdensopfattelse end den mekaniske. Vi lærer, at „I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden". Det forekommer os en noget „billig" løsning, og geologerne kan da også vise os lag på lag, som forklarer jordens gradvise vækst og udvikling gennem de forskellige tidsaldre. Alligevel forekommer dette, at Gud skabte himlen og jorden, mig at være en mere plausibel forklaring end positivisternes „mekaniske tilfældigheder".

Men vi er moderne mennesker og har derfor en helt anden opfattelse af universet end de jøder, der skrev Det gamle Testamente. Når vi derfor skal omlægge vort verdensbillede fra at være et spil af tilfældigheder til at være skabt, må det ske på basis af den udviklingslov, Darwin udformede, og som efterhånden er gået ind i vor bevidsthed som et faktum. (Darwins udviklingsteori har ganske vist ikke vist sig at slå til i alle retninger. En revision af hans tanker kunne derfor på nuværende tidspunkt være nyttig).

Bygger vi på Darwins udviklingsteori ser vi, at den udmærket kan stemme med den mekaniske verdensopfattelse. Men foruden det lærer den os een væsentlig ting: Verden er ikke færdigskabt — den er ikke væren, men vorden.

Følger vi den tankebane videre, vil vi uvilkårlig spørge: Hvor fører udviklingen os hen? Til hvilket punkt skal vi nå?

Dette spørgsmål kan vi, med vort nuværende tredimensionelle kortsyn ikke besvare, vi kan blot konstatere, at udviklingen driver os fremad, enten vi synes om det eller ej.

Darwin koncentrerede sig kun om den ydre, legemlige udvikling, og om den organiske overgang fra en lavere art til en højere. Vi, der beskæftiger os med disse problemer fra kosmologisk side, har dog ikke lov til at glemme *den skjulte verden*, altså arternes *indre* vækst og udvikling. Vi må undersøge, om der virkelig sker en sådan indre udvikling, som løber analog med den organiske udvikling fra lavere til højere grader og arter.

Irriterer man et encellet væsen ved en eller anden ydre påvirkning, vil man se, at det encellede væsen reagerer i et vist forhold til irritationen. Men fortsætter irritationen ud over et vist punkt, ophører reaktionerne. Det ser ud som om det encellede væsen har vænnet sig til påvirkningerne. Uvilkårlig vil man da spørge, hvorledes væsenets nervesystem kan danne en vane uden ledsagende tankevirksomhed? Dette har forledt visse folk, som har fordybet sig i denne gåde, til at tro, at der må finde en vis form for tankevirksomhed sted i væsenet. Men naturligvis kan et encellet væsen ikke tænke! Derimod kan det føle. Når disse ydre påvirkninger danner vane, sker der blot det, at følesansen bliver afstumpet i denne ene henseende, akkurat som hos et menneske, der kan vænne sig i den grad til en vedvarende hovedpine, at smerten til sidst ikke længere er i stand til at nå ind til bevidstheden, skønt smerteimpulserne vedbliver at sende de samme svingninger gennem nervecentret.

Et encellet væsen er således i besiddelse af en primitiv form for følelsesliv. Derfor er det klart, at følelseslivet ikke har noget med

den organiske hjerne at gøre, således som mange har forledt sig selv til at tro.

Kommer vi så vidt i vore undersøgelser, vil vi — blot ved at iagttage vore omgivelser blandt planter og dyr — se, at jo højere arten er i sin udvikling, des højere former for følelsesliv findes der. På et vist tidspunkt i udviklingen går den primitive *følesans* over til også at indbefatte det *ubevidste følelsesliv.* Og går vi til så højt udviklede dyr som hesten og hunden ser vi, at disse indbefatter endnu en egenskab, nemlig det *bevidste følelsesliv,* som reagerer „fornuftigt" på både ydre og indre påvirkninger. Enhver dame med sin elskede moppe er parat til at sværge på, at „Fido kan tænke". Det ser i virkeligheden også mange gange ud, som om en hund kan tænke. Men en hund er bl. a. et produkt af vane og reagerer instinktmæssigt „fornuftigt" overfor påvirkninger. Den har et højt udviklet følelsesliv, men forstår ikke at stille en tankerække op, idet dens hjerne kun latent indeholder den evne til tænkning, som vi skal endnu højere op i udviklingsgraderne for at finde, nemlig til mennesket.

Hvad er da følelseslivet?

Så primitivt stillet op som muligt, kan vi sige, at følelseslivet er det, hvori ånden har sit sæde. Sammenlignet med en amøbe har f. eks en hest et meget kompliceret følelsesliv. Deraf fremgår det klart, at arternes „ånd" udvikler sig analogt med den organiske udvikling, og jo mere kompliceret denne ånd udvikler sig til at blive, des mere må fornuften og tanken træde til som regulerende faktorer.

Kan den åndelige udvikling da ikke forklares ved de mekaniske love om bevægelse?

Det kan den ikke af den simple grund, at det meste af, hvad der vedrører følelseslivet, bevæger sig aldeles „umekanisk". Vi ser, hvorledes et menneske reagerer overfor ydre påvirkninger til en vis grad mekanisk. Men hvor kommer de *indre* påvirkninger fra, som mennesket i endnu højere grad reagerer overfor? Vi standser her ved årsager, vi aldrig kan få kendskab til ad mekanisk vej. Vi er stødt på noget, som falder uden for denne verdensopfattelse, og som derfor er nødt til at blive ignoreret, så længe vi går rundt med en verdensopfattelse, som ikke anerkender årsager, der ligger uden for bevægelsesloven.

Dersom vi bevæger os i den mekaniske verdens tankebaner, vil vi gang på gang løbe panden imod muren af uforståelige kendsgerninger, der dukker frem foran os.

En af disse uforklarlige kendsgerninger er rumfolkene.

En af de første og største årsager til, at rumfolkenes eksistens bliver benægtet er, at de ikke kan forklares ud fra „loven om bevægelse".

Og dog har menneskene — også i denne mekaniske tidsalder — tumlet med spørgsmålet om liv på andre kloder, hvilket utallige mere eller mindre fantasirige romaner vidner om. Men det tilfældige verdensbillede aftegner „marsmænd" som fantastiske uhyrer, der ligner jordmenneskene så lidt som overhovedet muligt. Grunden er let at forklare. Når alting er opstået på grund af tilfældigheder: tiltrækning, frastødning og bevægelse, så er det klart, at liv, der havde gennemgået udviklingen under helt andre forhold end vore, ganske logisk må have frembragt væsener, der ikke kan have den mindste lighed med os.

For de af os, der har undersøgt, hvorledes ånden i alt organisk liv udvikles fra noget lavere til noget højere, bliver spørgsmålet om rumfolkenes udseende løst ad logisk vej, idet vi forstår, at *loven om udvikling forløber ens i hele universet,* og idet vi erkender denne universelle enhed i alle ting, forstår vi også, at menneskene, som mennesker, maa være ens skabt, når de står på samme organiske udviklingstrin, som i nogn grad svarer til det åndelige udviklingstrin, som påpeget. Når rummenneskenes åndelige udvikling ligger et godt stykke foran vor, følger heraf, at vi endnu har lang, lang vej at vandre, inden vi bliver „rigtige" mennesker, og at vi skal vandre ad denne vej i samme organiske skikkelse, som den, hvori vi befinder os på nuværende tidspunkt.

Men først når vi forlader den teori, at alt er opstået tilfældigt og kan forklares ved hjælp af loven for bevægelse, bliver disse tanker forståelige for os i al deres storhed. Uden at sætte „skabende magt" i stedet for „tilfældighed", vil vi ikke kunne komme videre.

Den moderne filosofi har vist, hvor sandt dette er. Einstein skuede ad videnskabelig vej ind i det guddommelige og tilkastede derved det moderne åndsliv en handske, som „den logiske empirisme" ikke føler sig foranlediget til at tage op.

Rumfolkenes tilstedeværelse gør det nødvendigt for os at tage handsken op, fordi vi som ufologer er nødt til at betragte dette indviklede problem fra alle kanter. Vi vil derfor arbejde videre med sagen og forsøge at løfte blot en lille flig af tæppet der skjuler universets gåder for os.

Menneskets åndelige og materielle fremskridt er uløseligt knyttet sammen. (Francis Bacon)

Denne side af KOSMOLOGI vil blive overladt til læserne selv. På denne side kan der fremsættes meninger og anskuelser, der ikke falder alt for meget uden for rammerne af, hvad studieheftet ellers bringer. Problemer kan tages op til drøftelse — eller belyses. Det er ikke meningen, det skal være en brevkasse, men blot et sted, hvor læserne selv kan få lov at komme til orde. Indlæggene må helst ikke overstige 400 ord, og bedes skrevet på en klar og letfattelig måde. Send Deres indlæg til:

Gerda Rørbæk Nielsen, „Kappel", Stollig, pr. Aabenraa.

GOD FORNØJELSE

Ufolosifi er et forholdsvis nyt tidsfordriv, som er ved at vinde popularitet. Det er noget, der kan gøre vort undersøgelsesarbejde stor skade.

En ufolosifer er en person, der prædiker og praktiserer ufolosifi. — Hvis han f. eks. tror, at månen er lavet af en grøn ost og astronomerne siger, at det er den aldeles ikke, og han så påstår, at det er astronomerne, der er helt forkert underrettet — så er han en ufolosifer.

Dersom store, videnskabelige kapaciteter fortæller, at der ingen ilt er på månen og kommer med uangribelige beviser derfor — og hvis han, der er fuldkommen uvidende hvad videnskab angår, insisterer på, at der e r ilt på månen — så er han en ufolosifer.

Hvis han forkaster alle teorier, der ikke stemmer overens med hans egne ideer — så er han en ufolosifer. Eller en struds.

(fra ORBIT).

Gerda Rørbæk Nielsen, som forfatter og redigerer nærværende studiehefte, er ikke noget „navn". Hun er husmoder — uden nogen eksamen og uden nogen speciel uddannelse. Men gennem årene har hun foretaget dybtgående studier, som omfatter historie, filologi, religionshistorie, kirkehistorie, litteratur og filosofi samt klassisk poesi.

Trods en medfødt skepsis overfor alt, hvad der ikke umiddelbart kan forklares, er UFO-sagen blevet af stor betydning for hende. Dette skyldes at hun, da UFO-sagen gik op for hende i al sin alvor og storhed, straks begreb, at denne sag kan blive en af vejene til menneskets åndelige frigørelse. Hun gør ikke krav på at have fundet „de vises sten", eller på at sidde inde med den eneste metode til erkendelse og viden. Men hun tror fuldt og fast på, at den bedste måde at fatte hele UFO-problemet på går over vejen til forståelse af os selv, og at vi kun gennem forståelse af livet på jorden når til en forståelse af livet i kosmos.

Hun er klar over, at en stor del af det hun skriver, vil kunne fordrejes og misforståes alt efter den indstilling, læseren møder med, men som hun selv siger, er det langtfra hendes hensigt at give „færdigsyede" anskuelser videre.

Selv er hun åben og fordomsfri. Gennem sine selvstudier og erfaringer har fru Nielsen lært, at ingen konklusion endnu har vist sig at være endelig. selv om kapaciteter på det åndelige eller videnskabelige område har udtalt sig sikker og afsluttende om en sag. Hun ved, at „imorgen" kan være noget helt andet end i „dag" og kan ligge meget langt fra „igår". Livet sammen med naturen, som hun har levet i nær tilknytning til fra barnsben, er måske det der har frelst hende fra den ensporethed, der tit findes hos „læseheste".

Vi, der har tilskyndet Gerda til at gå i gang med nærværende studiehefte, kan kun håbe, at hendes tanker må få vid udbredelse. Heftet er, som hun pointerer, skrevet for almindelige mennesker af et almindeligt menneke. Derfor — tag vel imod det!

H. C.

Rounborg Tryk-Skive